

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 103.

Trettende Sæssion.

29de Møde.

Mandagen den 11te November Kl. 1.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Der er noget saa Fristende i at søge hen til de Ligefindebe, noget saa' Fristende i at komme hen til dem, som have det samme Stikord, noget saa' Fristende i at samles med hinanden og prise hinanden som dem, der ere de ene Ihænde-havere af al Sandhed her i Verden; alt dette er fristende; — men det skal staae fast, at det er Præstens Pligt at søge de Forlæbte og de Fortabte, og det skal staae fast, at Præstens Virksomhed splittes, naar han reiser omkring for at udøve præstelige Forretninger i Sogne, som ligge flere Mile borte fra hans Hjem, og at han derved bortledes fra den ham betroede Virksomhed, hvilket naturligtvis ikke kan være uden Skade for hans Embedsgjerning.

Der er ført Klage over, at den af Administrationen truete Afgjørelse ikke er tilfredsstillende. I den Henseende skal jeg forudskille den Bemærkning, at det jo dog ikke kan siges, at alle Spørgsmaal ere blevne afgjorte paa en efter den ærede Rigsdagsmands (P. E. Olfens) Mening tilfredsstillende Maade; thi hvad har Administrationen bestemt med Hensyn til Varne-daaben? Ministeriet har bestemt, at den fremmede Præst i saadanne Tilfælde kan møde i den fremmede Kirke og der forrette Varne-daaben; en saadan Afgjørelse kan dog ikke være „utilfredsstillende“ efter den ærede Rigsdagsmands Mening, den kan dog ikke være „stif-

imod“ det, som han anseer for at være rigtigt. Altsaa i et af de vigtigste Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, et af Sacramenterne, har Ministeriet vedkjendt sig den Anstuelse, som den ærede Rigsdagsmand anseer for rigtigt. Ministeriets Afgjørelse kan altsaa ikke være aldeles urigtig, den kan kun være halv urigtig — noget Rigtigt er der dog i den. Inden jeg forlader Spørgsmaalet om Varne-daaben, skal jeg ogsaa bemærke, at her har der været Anledning til at træffe en saadan Afgjørelse, og Anledningen er den, at man ikke har villet, at de smaa Børn skulle føres en lang Vej for at komme i Kirken; dette har været den afgjørende Grund; men at Folk i Tilfælde, hvor det gjælder et Hjerteanliggende, som at nyde Alterens Sakramente, ikke skulde kunne have den Uleilighed at begive sig hen til den Præst, de have valgt, forstaaer jeg ikke, og at en slig Uleilighed skal kunne udraabes som Noget, hvorved den religiøse Frihed tilintetgjøres, der er sikret ved Sognebaandets Løsning, kan jeg ikke forstaae. Det forholder sig heller ikke saaledes, her handles ikke om Noget, der vedkommer Samvittigheden — her handles kun om Støvlesaaler; Spørgsmaalet er, om det skal gaae ud over Præstens Støvlesaaler eller over Andres Støvlesaaler; det er egentlig det Hele, Sagen gaaer ud paa; — lad os ikke skrue Spørgsmaalet op til saadanne Høider, som om det angik en Samvittigheds-sag, medens det kun dreier sig om — Støvlesaaler. Jeg nægter nu ikke, at jeg holder paa Præstens Saaler; for mig staaer det, som om det ikke er godt, at Præsten gjør alle disse Tourer fra sin Menighed. Hvad nu Vorbspaakastelsen angaaer, da er jo den admi-